

Arrest

nr. 155 507 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer S.N., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Bagrami in het district Bagrami van de provincie Kaboel.

Op 12 februari 2013 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen rond uw broer R.(...), die een familie uit uw dorp oneer had aangedaan door met de dochter des huizes, N.(...) genaamd, weg te lopen. U vertrok in oktober 2012 samen met uw jongere broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. X) uit Afghanistan. Uw ouders en jongste broer zouden nadien volgen, maar jullie verloren contact. Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven, nam het CGVS op 21 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare bescherming, in uw dossier en in dat van uw broer R.(...). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 2 september 2013.

Op 1 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw tweede asielaanvraag haalt u aan voor het overgrote deel te hebben gelogen bij uw eerste asielaanvraag. Zo zou niet uw broer R.(...), maar uw broer A.(...) een verboden relatie hebben gehad en zouden u en uw broer samen met jullie gezinsleden en de vrouw van A.(...) en diens kinderen in 2008 reeds in India asiel hebben gekregen door het UNHCR. In 2011 zouden jullie echter om financiële redenen zijn teruggekeerd naar Afghanistan, meer bepaald Herat, om ongeveer vijftien dagen later opnieuw te vluchten. Uw oom had namelijk gehoord dat jullie vijanden te weten waren gekomen dat jullie opnieuw in Afghanistan waren. U vertrok samen met uw jongere broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087). In Turkije hadden jullie vernomen dat jullie ouders reeds in Iran waren. Nadien raakten jullie het contact kwijt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de vluchtelingenattesten van het UNHCR India van u en uw broer R.(...) neer en jullie taskara's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid door het CGVS werd afgewezen. Hierdoor werd u **niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3**. Hierbij aansluitend concludeerde het CGVS eveneens dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op **ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet**. Op 2 september 2013 heeft de RvV deze beslissing bevestigd omdat jullie uiterst vage verklaringen afleggen over de familie van Nadia en over de vlucht van jullie broer en omdat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het huwelijksaanzoek en over het incident waarbij jullie familie bedreigd werd.

Als nieuw element haalt u aan dat u en uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) omwille van de door u aangehaalde bloedvete in het verleden de vluchtelingenstatus verkregen hebben in India, door UNHCR. Het CGVS heeft met jullie toestemming, het asioldossier van u en uw broer van UNHCR in India opgevraagd.

De verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India en de verklaringen van u en uw broer R.(...) tijdens jullie tweede asielaanvraag, vermogen echter niet uw geloofwaardigheid te herstellen. Er dient integendeel te worden vastgesteld dat u en uw broer ook tijdens jullie tweede asielaanvraag over essentiële elementen van jullie vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen afleggen zonder dat jullie hiervoor een redelijke verklaring kunnen bieden. Deze tegenstrijdigheden situeren zich zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw broer alsook met de verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India. Uw verklaring dat u schrik had terug naar India te worden gestuurd (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), kan tot op zekere hoogte aanvaard worden als verklaring waarom u in eerste instantie uw status in India heeft verzwegen, maar ze kan daarentegen niet als verklaring dienen waarom u een groot deel van uw eigenlijke asielrelaas plots over een andere boeg gooit. Zo is het opmerkelijk dat u bij uw eerste gehoor aanhaalde dat uw broer R.(...) een verboden relatie had (CGVS M.(...), I, dd. 12/03/2013, p. 6), terwijl het eigenlijk uw broer M.(...) A.(...) is die de oorzaak was van aan jullie problemen (RSD Interview transcript, M.(...) H.(...), UNHCR, dd. 11/05/2009, p. 3 en CGVS M.(...), II, p. 2). De verklaring dat u de naam A.(...) verzwegen omdat u bang was dat het CGVS zijn naam zou terugvinden bij UNHCR (DVZ M.(...), II, dd. 15/10/2013) houdt geen steek, temeer daar A.(...), voor zover dit althans uit uw verklaringen blijkt, nooit geregistreerd is bij UNHCR terwijl uw eigen naam wel bij UNHCR geregistreerd staat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer tijdens jullie eerste asielaanvraag M.(...) A.(...) zelfs niet vermeld hebben als één van jullie broers (DVZ verklaring, dd. 14/02/2013, vraag 18 en CGVS M.(...), I, p. 3). Ook jullie broers F.(...) en A.(...), die wel door UNHCR in India werden gehoord (zie informatie in het administratief dossiers), hebben jullie niet tijdens jullie eerste asielaanvraag vermeld. Het betreft hier fundamentele vragen over uw wie u bent en tot welke familie u behoort. Vervolgens verklaart uw broer R.(...) tijdens de tweede asielaanvraag voor het CGVS plots dat hij denkt dat uw ouders de hand van Nadia niet hebben gevraagd (CGVS R.(...), II, 8/04/2014, p. 7). Ook in de gehoren voor UNHCR in India is er overigens geen sprake van een huwelijksaanzoek (zie informatie in het administratief dossier). Bij jullie eerste asielaanvraag en ook nog eens tijdens de verklaringen van Rashid voor de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag, beweerden jullie echter dat uw moeder wel één of meerdere aanzoeken heeft gedaan (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4, CGVS M.(...), I, p. 7 en DVZ Verklaring R.(...) II, dd. 15/10/2013, vraag 15). Het huwelijksaanzoek en de weigering betreft geen detail, maar ligt aan de basis

van jullie problemen met de familie van Nadia. Ook verklaarde uw broer R.(...) tijdens zijn eerste asielaanvraag dat uw broer na een aanvaring met de familie van Nadia in het ziekenhuis heeft gelegen (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4), terwijl hij tijdens zijn tweede aanvraag verklaart dat dit niet het geval was (CGVS R.(...), II, p. 7). Tijdens zijn tweede asielaanvraag houdt R.(...) wel vol dat jullie broer geslagen werd, iets waarover u en uw familieleden tijdens het gehoor voor UNHCR in India met geen woord reppen (zie informatie in het administratief dossier). U geeft zelf aan dat u en uw broer tijdens de eerste asielaanvraag gelogen hebben (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), maar een redelijke verklaring waarom u over bovenstaande elementen gelogen zou hebben ontbreekt. Verwacht mag worden dat jullie van in het begin correcte en betrouwbare verklaringen afleggen wanneer jullie internationale bescherming aanvragen.

Naast deze tegenstrijdigheden dient verder opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer opnieuw, zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van jullie eerste asielaanvraag, niet aannemelijk maken uit Afghanistan gevlucht te zijn omwille van de door jullie genoemde problemen. Zo is het opmerkelijk dat u er nog steeds geen idee van heeft wat de naam van N.(...)'s vader is, de man die u eigenlijk vreest (CGVS M.(...), p. 9). U en uw broer weten zelfs de familienaam van N.(...) niet (CGVS M.(...), p. 8 en CGVS R.(...), p. 8). Vervolgens heeft u er geen idee van hoe de familieleden van Nadia op de hoogte zouden zijn gekomen van jullie terugkeer uit India (CGVS M.(...), p. 9). Nochtans is dit de reden waarom jullie reeds vijftien dagen na jullie terugkeer Afghanistan opnieuw zijn uitgevlucht. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie weet zouden hebben hoe die familie zo snel op de hoogte was van jullie terugkeer, nota bene naar een ander district dan jullie thuisadres in Bagrami. Bovendien kunnen vragen worden gesteld bij jullie reis naar Herat (CGVS M.(...), p. 4). Ondanks de vaststelling dat u tweemaal de weg van Kabul naar Herat zou hebben afgelegd, kan u geen enkele provincie opnoemen die u zou hebben gekruist (CGVS M.(...), p. 8). Eveneens weet u niet langs welke weg u heeft gereden, welke bekende plaatsen u bent tegengekomen en welke bergpassen u heeft overgestoken. De enige tunnel die u zou hebben ingereden, Maipar genaamd, zou dan weer in de provincie Sarobi liggen, haalt u aan. Nochtans moet worden opgemerkt dat Sarobi volgens info in het administratief dossier niet in de richting van Kabul naar Herat ligt, maar in de tegengestelde richting, net naast uw geboortedistrict Bagrami. De vaststelling dat u en uw broer, oppervlakkige en onjuiste verklaringen afleggen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid eens te meer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u en uw familie, na te zijn erkend als vluchteling in India omwille van de bloedvete in Afghanistan, zijn teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Dit, zo verklaart u, was omwille van economische problemen in India (CGVS M.(...), dd. 08/04/2014, p. 4). De vaststelling dat jullie vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, ondermijnt echter ten stelligste jullie vrees voor vervolging in dat land. Bovendien haalt u aan dat jullie tweede vlucht uit Afghanistan, na jullie terugkeer, 50.000 dollar heeft gekost aan de smokkelaar, geld dat werd betaald via een lening afgesloten door uw broer in Australië (CGVS M.(...), p. 12). De vaststelling dat jullie om financiële redenen vrijwillig naar Afghanistan zijn teruggekeerd ondanks het feit dat jullie een broer in Australië hadden die jullie financieel kon ondersteunen, ondermijnt dan ook jullie vrees voor vervolging in Afghanistan. Bovendien sloot ook UNHCR het dossier van jullie familie op 12 juli 2011 af aangezien jullie vrijwillig waren teruggekeerd naar Afghanistan (zie informatie in het administratief dossier).

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan, en wordt door UNHCR omschreven als een relatief veilige provincie. Er werd in de loop van 2014 slechts eenmaal melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Niettegenstaande hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor de meeste districten in de provincie Kabul zeer laag is. Ook het risico voor burgers om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoeker, de heer S.M.R., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Bagrami in het district Bagrami van de provincie Kaboel.

Op 12 februari 2013 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen rond uw broer R.(...), die een familie uit uw dorp oneer had aangedaan door met de dochter des huizes weg te lopen. U vertrok in oktober 2012 samen met uw jongere broer M.(...)S.(...) (OV. 7.657.098) uit Afghanistan. Uw ouders en jongste broer zouden nadien volgen, maar jullie verloren contact. Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven, nam het CGVS op 21 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, in uw dossier en in dat van uw broer M.(...). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 2 september 2013.

Op 1 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw tweede asielaanvraag haalt u aan voor het overgrote deel te hebben gelogen bij uw eerste asielaanvraag. Zo zou niet uw broer R.(...), maar uw broer A.(...) een verboden relatie hebben gehad en zouden u en uw broer samen met jullie gezinsleden en de vrouw van A.(...) en diens kinderen in 2008 reeds in India asiel hebben gekregen door het UNHCR. In 2011 zouden jullie echter om financiële redenen zijn teruggekeerd naar Afghanistan, meer bepaald Herat, om ongeveer vijftien dagen later opnieuw te vluchten. Uw oom had namelijk gehoord dat jullie vijanden te weten waren gekomen dat jullie opnieuw in Afghanistan waren. U vertrok samen met uw broer M.(...) S.(...) (OV. 7.657.098). In Turkije hadden jullie vernomen dat jullie ouders reeds in Iran waren. Nadien raakten jullie het contact kwijt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt uw broer M.(...) de vluchtelingenattesten van het UNHCR India van hem en u neer en jullie taskara's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw broer M.(...) S.(...) (OV. 7.657.098) en uzelf, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid door het CGVS werd afgewezen. Hierdoor werd u **niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3**. Hierbij aansluitend concludeerde het CGVS eveneens dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op **ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet**. Op 2 september 2013 heeft de RvV deze beslissing bevestigd omdat jullie uiterst vage verklaringen afleggen over de familie van Nadia en over de vlucht van jullie broer en omdat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het huwelijksaanzoek en over het incident waarbij jullie familie bedreigd werd.*

Als nieuw element haalt u aan dat u en uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) omwille van de door u aangehaalde bloedvete in het verleden de vluchtelingenstatus verkregen hebben in India, door UNHCR. Het CGVS heeft met jullie toestemming, het asioldossier van u en uw broer van UNHCR in India opgevraagd.

De verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India en de verklaringen van u en uw broer R.(...) tijdens jullie tweede asielaanvraag, vermogen echter niet uw geloofwaardigheid te herstellen. Er dient integendeel te worden vastgesteld dat u en uw broer ook tijdens jullie tweede asielaanvraag over essentiële elementen van jullie vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen afleggen zonder dat jullie hiervoor een redelijke verklaring kunnen bieden. Deze tegenstrijdigheden situeren zich zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw broer alsook met de verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India. Uw verklaring dat u schrik had terug naar India te worden gestuurd (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), kan tot op zekere hoogte aanvaard worden als verklaring waarom u in eerste instantie uw status in India heeft verzwegen, maar ze kan daarentegen niet als verklaring dienen waarom u een groot deel van uw eigenlijke asielrelaas plots over een andere boeg gooit. Zo is het opmerkelijk dat u bij uw eerste gehoor aanhaalde dat uw broer R.(...) een verboden relatie had (CGVS M.(...), I, dd. 12/03/2013, p. 6), terwijl het eigenlijk uw broer M.(...) A.(...) is die de oorzaak was van aan jullie problemen (RSD Interview transcript, M.(...) H.(...), UNHCR, dd. 11/05/2009, p. 3 en CGVS M.(...), II, p. 2). De verklaring dat u de naam A.(...) verzwegen omdat u bang

was dat het CGVS zijn naam zou terugvinden bij UNHCR (DVZ M.(...), II, dd. 15/10/2013) houdt geen steek, temeer daar A.(...), voor zover dit althans uit uw verklaringen blijkt, nooit geregistreerd is bij UNHCR terwijl uw eigen naam wel bij UNHCR geregistreerd staat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer tijdens jullie eerste asielaanvraag M.(...) A.(...) zelfs niet vermeld hebben als één van jullie broers (DVZ verklaring, dd. 14/02/2013, vraag 18 en CGVS M.(...), I, p. 3). Ook jullie broers F.(...) en A.(...), die wel door UNHCR in India werden gehoord (zie informatie in het administratief dossiers), hebben jullie niet tijdens jullie eerste asielaanvraag vermeld. Het betreft hier fundamentele vragen over uw wie u bent en tot welke familie u behoort. Vervolgens verklaart uw broer R.(...) tijdens de tweede asielaanvraag voor het CGVS plots dat hij denkt dat uw ouders de hand van Nadia niet hebben gevraagd (CGVS R.(...), II, 8/04/2014, p. 7). Ook in de gehoren voor UNHCR in India is er overigens geen sprake van een huwelijksaanzoek (zie informatie in het administratief dossier). Bij jullie eerste asielaanvraag en ook nog eens tijdens de verklaringen van Rashid voor de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag, beweerden jullie echter dat uw moeder wel één of meerdere aanvragen heeft gedaan (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4, CGVS M.(...), I, p. 7 en DVZ Verklaring R.(...) II, dd. 15/10/2013, vraag 15). Het huwelijksaanzoek en de weigering betreft geen detail, maar ligt aan de basis van jullie problemen met de familie van Nadia. Ook verklaarde uw broer R.(...) tijdens zijn eerste asielaanvraag dat uw broer na een aanvaring met de familie van Nadia in het ziekenhuis heeft gelegen (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4), terwijl hij tijdens zijn tweede aanvraag verklaart dat dit niet het geval was (CGVS R.(...), II, p. 7). Tijdens zijn tweede asielaanvraag houdt R.(...) wel vol dat jullie broer geslagen werd, iets waarover u en uw familieleden tijdens het gehoor voor UNHCR in India met geen woord reppen (zie informatie in het administratief dossier). U geeft zelf aan dat u en uw broer tijdens de eerste asielaanvraag gelogen hebben (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), maar een redelijke verklaring waarom u over bovenstaande elementen gelogen zou hebben ontbreekt. Verwacht mag worden dat jullie van in het begin correcte en betrouwbare verklaringen afleggen wanneer jullie internationale bescherming aanvragen.

Naast deze tegenstrijdigheden dient verder opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer opnieuw, zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van jullie eerste asielaanvraag, niet aannemelijk maken uit Afghanistan gevlucht te zijn omwille van de door jullie genoemde problemen. Zo is het opmerkelijk dat u er nog steeds geen idee van heeft wat de naam van N.(...)'s vader is, de man die u eigenlijk vreest (CGVS M.(...), p. 9). U en uw broer weten zelfs de familienaam van N.(...) niet (CGVS M.(...), p. 8 en CGVS R.(...), p. 8). Vervolgens heeft u er geen idee van hoe de familieleden van Nadia op de hoogte zouden zijn gekomen van jullie terugkeer uit India (CGVS M.(...), p. 9). Nochtans is dit de reden waarom jullie reeds vijftien dagen na jullie terugkeer Afghanistan opnieuw zijn uitgevlucht. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie weet zouden hebben hoe die familie zo snel op de hoogte was van jullie terugkeer, nota bene naar een ander district dan jullie thuisadres in Bagrami. Bovendien kunnen vragen worden gesteld bij jullie reis naar Herat (CGVS M.(...), p. 4). Ondanks de vaststelling dat u tweemaal de weg van Kabul naar Herat zou hebben afgelegd, kan u geen enkele provincie opnoemen die u zou hebben gekruist (CGVS M.(...), p. 8). Eveneens weet u niet langs welke weg u heeft gereden, welke bekende plaatsen u bent tegengekomen en welke bergpassen u heeft overgestoken. De enige tunnel die u zou hebben ingereden, Maipar genaamd, zou dan weer in de provincie Sarobi liggen, haalt u aan. Nochtans moet worden opgemerkt dat Sarobi volgens info in het administratief dossier niet in de richting van Kabul naar Herat ligt, maar in de tegengestelde richting, net naast uw geboortedistrict Bagrami. De vaststelling dat u en uw broer, oppervlakkige en onjuiste verklaringen afleggen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid eens te meer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u en uw familie, na te zijn erkend als vluchteling in India omwille van de bloedvete in Afghanistan, zijn teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Dit, zo verklaart u, was omwille van economische problemen in India (CGVS M.(...), dd. 08/04/2014, p. 4). De vaststelling dat jullie vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, ondermijnt echter ten stelligste jullie vrees voor vervolging in dat land. Bovendien haalt u aan dat jullie tweede vlucht uit Afghanistan, na jullie terugkeer, 50.000 dollar heeft gekost aan de smokkelaar, geld dat werd betaald via een lening afgesloten door uw broer in Australië (CGVS M.(...), p. 12). De vaststelling dat jullie om financiële redenen vrijwillig naar Afghanistan zijn teruggekeerd ondanks het feit dat jullie een broer in Australië hadden die jullie financieel kon ondersteunen, ondermijnt dan ook jullie vrees voor vervolging in Afghanistan. Bovendien sloot ook UNHCR het dossier van jullie familie op 12 juli 2011 af aangezien jullie vrijwillig waren teruggekeerd naar Afghanistan (zie informatie in het administratief dossier).

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan, en wordt door UNHCR omschreven als een relatief veilige provincie. Er werd in de loop van 2014 slechts eenmaal melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Niettegenstaande hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor de meeste districten in de provincie Kabul zeer laag is. Ook het risico voor burgers om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers' asielrelazen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende in de bestreden beslissing van eerste verzoeker: *"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.*

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid door het CGVS werd

afgewezen. Hierdoor werd u **niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3**. Hierbij aansluitend concludeerde het CGVS eveneens dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op **ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet**. Op 2 september 2013 heeft de RvV deze beslissing bevestigd omdat jullie uiterst vage verklaringen afleggen over de familie van Nadia en over de vlucht van jullie broer en omdat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het huwelijksaanzoek en over het incident waarbij jullie familie bedreigd werd.

Als nieuw element haalt u aan dat u en uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) omwille van de door u aangehaalde bloedvete in het verleden de vluchtelingenstatus verkregen hebben in India, door UNHCR. Het CGVS heeft met jullie toestemming, het asioldossier van u en uw broer van UNHCR in India opgevraagd.

De verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India en de verklaringen van u en uw broer R.(...) tijdens jullie tweede asielaanvraag, vermogen echter niet uw geloofwaardigheid te herstellen. Er dient integendeel te worden vastgesteld dat u en uw broer ook tijdens jullie tweede asielaanvraag over essentiële elementen van jullie vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen afleggen zonder dat jullie hiervoor een redelijke verklaring kunnen bieden. Deze tegenstrijdigheden situeren zich zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw broer alsook met de verklaringen van u en uw familieleden voor UNHCR in India. Uw verklaring dat u schrik had terug naar India te worden gestuurd (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), kan tot op zekere hoogte aanvaard worden als verklaring waarom u in eerste instantie uw status in India heeft verzwegen, maar ze kan daarentegen niet als verklaring dienen waarom u een groot deel van uw eigenlijke asielrelaas plots over een andere boeg gooit. Zo is het opmerkelijk dat u bij uw eerste gehoor aanhaalde dat uw broer R.(...) een verboden relatie had (CGVS M.(...), I, dd. 12/03/2013, p. 6), terwijl het eigenlijk uw broer M.(...) A.(...) is die de oorzaak was van aan jullie problemen (RSD Interview transcript, M.(...) H.(...), UNHCR, dd. 11/05/2009, p. 3 en CGVS M.(...), II, p. 2). De verklaring dat u de naam A.(...) verzwegen omdat u bang was dat het CGVS zijn naam zou terugvinden bij UNHCR (DVZ M.(...), II, dd. 15/10/2013) houdt geen steek, temeer daar A.(...), voor zover dit althans uit uw verklaringen blijkt, nooit geregistreerd is bij UNHCR terwijl uw eigen naam wel bij UNHCR geregistreerd staat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer tijdens jullie eerste asielaanvraag M.(...) A.(...) zelfs niet vermeld hebben als één van jullie broers (DVZ verklaring, dd. 14/02/2013, vraag 18 en CGVS M.(...), I, p. 3). Ook jullie broers F.(...) en A.(...), die wel door UNHCR in India werden gehoord (zie informatie in het administratief dossiers), hebben jullie niet tijdens jullie eerste asielaanvraag vermeld. Het betreft hier fundamentele vragen over uw wie u bent en tot welke familie u behoort. Vervolgens verklaart uw broer R.(...) tijdens de tweede asielaanvraag voor het CGVS plots dat hij denkt dat uw ouders de hand van Nadia niet hebben gevraagd (CGVS R.(...), II, 8/04/2014, p. 7). Ook in de gehoren voor UNHCR in India is er overigens geen sprake van een huwelijksaanzoek (zie informatie in het administratief dossier). Bij jullie eerste asielaanvraag en ook nog eens tijdens de verklaringen van Rashid voor de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag, beweerden jullie echter dat uw moeder wel één of meerdere aanzoeken heeft gedaan (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4, CGVS M.(...), I, p. 7 en DVZ Verklaring R.(...) II, dd. 15/10/2013, vraag 15). Het huwelijksaanzoek en de weigering betreft geen detail, maar ligt aan de basis van jullie problemen met de familie van Nadia. Ook verklaarde uw broer R.(...) tijdens zijn eerste asielaanvraag dat uw broer na een aanvaring met de familie van Nadia in het ziekenhuis heeft gelegen (CGVS R.(...), I, dd. 12/3/2013, p. 4), terwijl hij tijdens zijn tweede aanvraag verklaart dat dit niet het geval was (CGVS R.(...), II, p. 7). Tijdens zijn tweede asielaanvraag houdt R.(...) wel vol dat jullie broer geslagen werd, iets waarover u en uw familieleden tijdens het gehoor voor UNHCR in India met geen woord reppen (zie informatie in het administratief dossier). U geeft zelf aan dat u en uw broer tijdens de eerste asielaanvraag gelogen hebben (CGVS M.(...), II, dd. 8/04/2014, p. 15), maar een redelijke verklaring waarom u over bovenstaande elementen gelogen zou hebben ontbreekt. Verwacht mag worden dat jullie van in het begin correcte en betrouwbare verklaringen afleggen wanneer jullie internationale bescherming aanvragen.

Naast deze tegenstrijdigheden dient verder opgemerkt te worden dat zowel u als uw broer opnieuw, zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van jullie eerste asielaanvraag, niet aannemelijk maken uit Afghanistan gevlucht te zijn omwille van de door jullie genoemde problemen. Zo is het opmerkelijk dat u er nog steeds geen idee van heeft wat de naam van N.(...)'s vader is, de man die u eigenlijk vreest (CGVS M.(...), p. 9). U en uw broer weten zelfs de familienaam van N.(...) niet (CGVS M.(...), p. 8 en CGVS R.(...), p. 8). Vervolgens heeft u er geen idee van hoe de familieleden van Nadia op de hoogte zouden zijn gekomen van jullie terugkeer uit India (CGVS M.(...), p. 9). Nochtans is dit de reden waarom jullie reeds vijftien dagen na jullie terugkeer Afghanistan opnieuw zijn uitgevlucht. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie weet zouden hebben hoe die familie zo snel op de hoogte was van jullie terugkeer, nota bene naar een ander district dan jullie thuisadres in Bagrami. Bovendien kunnen vragen

worden gesteld bij jullie reis naar Herat (CGVS M.(...), p. 4). Ondanks de vaststelling dat u tweemaal de weg van Kabul naar Herat zou hebben afgelegd, kan u geen enkele provincie opnoemen die u zou hebben gekruist (CGVS M.(...), p. 8). Eveneens weet u niet langs welke weg u heeft gereden, welke bekende plaatsen u bent tegengekomen en welke bergpassen u heeft overgestoken. De enige tunnel die u zou hebben ingereden, Maipar genaamd, zou dan weer in de provincie Sarobi liggen, haalt u aan. Nochtans moet worden opgemerkt dat Sarobi volgens info in het administratief dossier niet in de richting van Kabul naar Herat ligt, maar in de tegengestelde richting, net naast uw geboortedistrict Bagrami. De vaststelling dat u en uw broer, oppervlakkige en onjuiste verklaringen afleggen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid eens te meer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u en uw familie, na te zijn erkend als vluchteling in India omwille van de bloedvete in Afghanistan, zijn teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Dit, zo verklaart u, was omwille van economische problemen in India (CGVS M.(...), dd. 08/04/2014, p. 4). De vaststelling dat jullie vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, ondermijnt echter ten stelligste jullie vrees voor vervolging in dat land. Bovendien haalt u aan dat jullie tweede vlucht uit Afghanistan, na jullie terugkeer, 50.000 dollar heeft gekost aan de smokkelaar, geld dat werd betaald via een lening afgesloten door uw broer in Australië (CGVS M.(...), p. 12). De vaststelling dat jullie om financiële redenen vrijwillig naar Afghanistan zijn teruggekeerd ondanks het feit dat jullie een broer in Australië hadden die jullie financieel kon ondersteunen, ondermijnt dan ook jullie vrees voor vervolging in Afghanistan. Bovendien sloot ook UNHCR het dossier van jullie familie op 12 juli 2011 af aangezien jullie vrijwillig waren teruggekeerd naar Afghanistan (zie informatie in het administratief dossier).

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

(...)

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw broer M.(...) R.(...) S.(...) (OV. 7.657.087) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers wijzen erop dat zij heel jong waren toen zij uit Afghanistan vertrokken, meer dan zeven jaar niet meer in het land hebben gewoond en dat het niet vanzelfsprekend is om coherente verklaringen af te leggen over de feiten die zich acht jaar geleden afspeelden. Een dergelijke algemeen betoog volstaat niet om de voormelde concrete motieven te ontkrachten.

Door te wijzen op het tijdsverloop tussen de beweerde problemen en de verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hun vertrek uit hun land van herkomst zeven jaar geleden kunnen verzoekers de gedane vaststellingen geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook worden verwacht dat zij coherente verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot kernaspecten van het asielrelaas. Ook de jeugdige leeftijd bij vertrek uit het land van herkomst kan derhalve geen verschoningsgrond vormen. De gedane vaststellingen hebben immers geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst waardoor zelfs van een persoon die destijds een jeugdige leeftijd had redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij desbetreffend correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen. Ook al waren verzoekers niet direct betrokken in dit incident en hebben ze nooit de vader van N. gezien, kan echter wel van hen worden verwacht dat zij de familienaam van de man die zij vrezen weten alsook de familienaam van N. Het is immers door de familie van N. dat verzoekers beweren Afghanistan tweemaal te zijn ontvlucht. Bovendien is eerste verzoeker de oudste zoon van het gezin waardoor kan worden aangenomen dat hij nauwer betrokken is bij de problemen. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij over details beschikt van de personen die hem in zijn land van herkomst bedreigden en de aanleiding waren van zijn vlucht uit het land van herkomst. Uit eerste verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij bij hun terugkeer naar Herat en vertrek uit Herat in 2011 ongeveer 22 jaar moet zijn geweest, een leeftijd waarop moet worden aangenomen dat verzoeker een provincie kan opsommen die hij zou hebben gekruist, weet langs welke weg hij zou hebben gereden, welke bekende plaatsen hij is tegengekomen en welke bergpassen hij heeft overgestoken.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers op de vraag waarom zij eerst naar Herat zijn gevlucht, steevast verwijzen naar louter economische motieven (verklaring meervoudige aanvraag eerste verzoeker, vraag 15; verklaring meervoudige aanvraag tweede verzoeker, vraag 15; gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6; gehoorverslag tweede verzoeker, p. 6). Waar zij thans stellen dat zij in India slecht behandeld werden met het citaat van een verklaring waaruit blijkt dat in India de mensen tegen de moslims zijn, dat het er moeilijk is om een huis te vinden en om aan werk te geraken, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat door hun vrijwillige terugkeer naar Afghanistan alwaar zij beweerden te vrezen voor hun leven, hun vrees voor vervolging volledig ondermijnd wordt.

De erkenning als vluchteling door het UNHCR in India impliceert dat verzoekers' vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

De Raad stelt vast dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het "Refugee Certificate" dat hen werd uitgereikt geldig is van 1 december 2008 tot 13 november 2012 en dat hun dossier bij het UNHCR sinds 12 juli 2011 werd afgesloten gezien zij vrijwillig naar Afghanistan terugkeerden. Uit deze informatie blijkt dan ook niet dat verzoekers nog steeds de vluchtelingenstatus genieten. De Raad benadrukt dat verzoekers' vrijwillige terugkeer naar Afghanistan afbreuk doet aan hun beweerde vrees voor vervolging en hun geloofwaardigheid volledig ondermijnt.

Waar verzoekers verwijzen naar het gegeven dat zij volledig vervreemd zijn van de Afghaanse samenleving en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoekers geenszins concreet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer zij worden teruggestuurd naar een land waar zij vervolgd en gemarginaliseerd kunnen worden en artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijfven hier in gebreke.

Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt: *"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan, en wordt door UNHCR omschreven als een relatief veilige provincie. Er werd in de loop van 2014 slechts eenmaal melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Niettegenstaande hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor de meeste districten in de provincie Kabul zeer laag is. Ook het risico voor burgers om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.” Verzoekers brengen geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen

2.7. Verzoekers vragen *in fine* de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF